

[Stinus]

Der er i den radikale folketingsgruppe enighed om, at det er idrættens organisationer og de enkelte sportsudøvere selv, som til syvende og sidst må træffe afgørelsen om deltagelse eller ikke deltagelse i de olympiske sommerlege i Moskva. Der er også enighed om, at idrætsfolkene må kunne forvente en vejledning fra de 179 folketingsmedlemmer, som fremfor nogen bør have en holdning til det, der sker i Afghanistan. Det er for let blot at sige, at det må idrætten selv bestemme. Derved forsøger vi herinde at skubbe ansvaret væk, og det kan folketingets medlemmer mindst af alle tillade sig.

Det radikale venstre fordømmer den russiske invasion i Afghanistan, og vi fordømmer den undertrykkelseskrig, der nu af russiske tropper føres mod befolkningen i Afghanistan. I den radikale folketingsgruppe er der imidlertid delte meninger om denne holdnings konsekvenser med hensyn til spørgsmålet om dansk deltagelse i olympiaden. De synspunkter, jeg nu giver udtryk for, dækker således ikke hele den radikale gruppe.

Flere politiske udspil fra Sovjetunionen i den allerseneste tid tyder på, at Sovjetunionen er interesseret i at genoptage dialogen med de vestlige lande. Jeg tænker på Warszawa-pagtlandenes udspil om et globalt topmøde, jeg tænker på forslaget om en pacificering af Afghanistan, jeg tænker på udenrigsminister Gromykos møde med vestlige kolleger i Wien, og jeg tænker ikke mindst på præsident Bresjnevs møde med den franske præsident i Warszawa – alt sammen udspil, som tyder på, at Sovjetunionen har forstået verdensopinionens budskab og er interesseret i at vende tilbage til dialogen om afspænding. Det har givetvis gjort indtryk i Moskva, at et flertal af FNs medlemslande klart fordømmer aggressionen i Afghanistan.

Tilhængere af boykot af olympiaden hævder, at netop truslen om boykot kan være medvirkende til de russiske udspil, og det kan da heller ikke udelukkes, at de russiske udspil hænger sammen med olympiadeboykotruslerne, men efter min opfattelse da på en ganske anden måde, end tilhængerne af boykot forestiller sig. Gennemføres boykotten i vid udstrækning, bliver det meget vanskeligere at få en dialog i gang bagefter. Ved at boykotte olympiaden tilkendegiver man, at man ikke ønsker en sådan dialog.

Det radikale venstre er gået ind for sanktioner mod Iran, bl.a. fordi vi finder det rigtigt, at de vestlige lande støtter USA, som er blevet og fortsat bliver ydmyget ud over alle grænser i Iran. Ydmygelse af en hvilken som helst stormagt, i særdeleshed en af supermagterne, indebærer en alvorlig risiko for drastiske reaktioner. Vi kan synes om det eller ikke, vi kan mene, at sådan skal supermagterne ikke have lov til at opføre sig, men risikoen er der bare.

Det, som tilhængere af en olympiadeboykot nu ønsker at tilføje Sovjetunionen, er også en ydmygelse. De reaktioner, vi kan forvente fra Sovjetunionen, er, at høgeflojen i Kreml styrkes, og at en genoptagelse af Øst-Vest-dialogen skubbes langt ud i fremtiden, samtidig med at oprustningstempoet sandsynligvis accelereres.

Det er blevet brugt som argument for boykot, senest af hr. Ninn-Hansen her i dag, at man gennem udeblivelse fra olympiaden vil kunne få befolkningen i Sovjetunionen til at forstå de misgerninger, dens ledere har ansvaret for – senest angrebet på Afghanistan – men det er efter min opfattelse helt urealistisk at tro, at en olympiadeboykot vil blive forstået af befolkningen i Sovjetunionen. Det kommunistiske propagandaapparat, som vi kender, vil uden besvær være i stand til at overbevise 99,9 pct. af befolkningen om, at der blot er tale om endnu et amerikansk inspireret imperialistisk anslag mod et fredeligt socialistisk folk. En boykot vil således kun fortælle lederne, at invasionen i Afghanistan var og fremdeles er helt uacceptabel for verden. Det ved disse russiske ledere allerede, og noget tyder altså på, at de nu søger udveje til på en eller anden måde at komme verdensopinionen i møde. Det gør indtryk i Kreml, når man pludselig ser sig fordømt af de traditionelle støtter, de alliancefrie lande.

På den baggrund kan en olympiadeboykot komme til at virke stik imod sin hensigt. Der er intet at vinde på afspændingens område ved at boykotte olympiaden, måske meget at tabe.

Arne Melchior (CD):

Må jeg indlede med i lighed med, hvad kulturministeren gjorde i tirsdags, at udtale min og mit partis udelte respekt for det frivillige lederskab, den meget værdifulde og